

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: **P. N. T.**, nar. X. štátna príslušníčka Vietnamu zastúpená *Advokátskou kanceláriou Š., s.r.o., M.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície**, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UHCP—185-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 4. mája 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 141/2009-43 dňa 13. októbra 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 141/2009-43 dňa 13. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. UHCP—185-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 4. mája 2009 a následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave uviedol, že správne orgány v prejednávanej veci postupovali správne, keď opakované porušenia zákonných pravidiel upravujúcich pobyt cudzincov na území SR, ktoré dosiahlo až intenzitu trestného činu, z ktorého bola žalobkyňa právoplatne odsúdená a ktoré viedli k vyhosteniu a zákazu vstupu na územie SR, vyhodnotili ako dôvod pre ktorý je zásah do práva na rešpektovanie rodinného života žalobkyne nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, v záujme národnej a verejnej bezpečnosti, ktorá by mohla byť tolerovaním tohto typu správania ohrozená.

Krajský súd uviedol, že skutočnosť, že sa cudzinec na území SR dopustí trestného činu, nemusí byť vždy dôvodom pre neudelenie trvalého pobytu, resp. pre iný zásah do súkromného a rodinného života, ako to napokon vyplýva z judikatúry ESLP, na ktorú v správnom konaní žalobkyňa poukazovala (Mehemi proti Francúzsku, Boultif proti Švajčiarsku). Každý štát má však podľa názoru krajského súdu právo vyžadovať od cudzinca určitý stupeň lojality minimálne v tom, aby dodržiaval právnu úpravu týkajúcu sa pobytu cudzincov na území SR a z jeho porušovania vyvodzovať dôsledky, ktoré môžu predstavovať aj zásah do práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru.

Intenzita zásahu do práva žalobkyne a jej manžela na rodinný život nebola za daných okolností podľa krajského súdu taká, aby prevýšila verejný záujem na neprípustnosti legalizácie trvalého pobytu osoby, ktorá v minulosti dlhodobo a opakovane porušovala pravidlá pre pobyt cudzincov na území SR, v dôsledku čoho bola dvakrát z územia SR vyhostená.

Krajský súd uviedol, že pobyt cudzinca na území SR za účelom zachovania rodinného života možno legalizovať aj udelením tolerovaného pobytu, za daných okolností v zhode

s názorom správnych orgánov je toho názoru, že žalobkyňa ako nežiaduca osoba nárok na trvalý pobyt na území SR nemá.

K rozhodnutiu Ústavného súdu SR č. III. ÚS 331/09-37 zo dňa 16.12..2009 (vo veci ústavnej sťažnosti občana Indickej republiky, ktorý si vzal za manželku občianku SR, pričom predtým bol vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu do Schengenského priestoru) na ktoré žalobkyňa poukazovala, krajský súd uviedol, že v rozhodnutí vyslovený názor nie je aplikovateľný na prejednávanú vec, nakoľko podstatou argumentácie Ústavného súdu SR bola potreba dôsledného preskúmania osobných a rodinných pomerov cudzinca, v záujme zistenia okolností uzavretia jeho manželstva, stálosti a o charaktere jeho vzťahu s občanom SR v súvislosti s posudzovaním možného porušenia práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru.

Vzhľadom k tomu, že podľa krajského súdu správne orgány vo veci dostatočne zistili skutkový stav, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje rozhodnutia náležite odôvodnili, bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalobkyňa. Žiadala napadnutý rozsudok z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu navrhla zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Uviedla, že z argumentácie krajského súdu vyplynulo, že hlavným dôvodom rozhodnutia súdu bola skutočnosť, že žalobkyňa mala dlhodobo a opakovane porušovať pravidlá pre pobyt cudzincov na území SR.

V tejto súvislosti uviedla, že mala udelené povolenie na prechodný pobyt na území SR. Pri žiadosti o predĺženie povolenia na prechodný pobyt predložila neplatné lekárske potvrdenie v dôsledku čoho jej nebolo predĺžené povolenie na prechodný pobyt a súčasne jej bol rozhodnutím zo dňa 11.9.2001 zakázaný pobyt na území SR a to do 11.9.2004. Táto lehota uplynula už pred viac ako šiestimi rokmi, teda uvedené rozhodnutie už nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k žiadosti navrhovateľky o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR.

Dňa 29.11.2006 bola kontrolovaná hliadkou oddelenia cudzineckej polície PZ Skalica v Senici, kde ako pravé predložila falzifikát občianskeho preukazu a cestovného pasu. Dňa 30.11.2006 bolo proti nej v dôsledku tohto jej konania začaté trestné stíhanie. Okresným súdom v Senici bola dňa 19.2.2007 odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace podmienene a súčasne dňa 30.11.2006 bola administratívne vyhostená z územia SR na dobu 5 rokov a to do 30.11.2011. Rozhodnutím zo dňa 30.11.2006 bola zaistená za účelom výkonu administratívneho vyhostenia.

Od zaistenia žalobkyne 30.11.2006 až do dňa 2.2.2007 príslušné orgány nedokázali riadne využiť lehotu zaistenia a nezrealizovali jej administratívne vyhostenie.

Dňa 2.2.2007 požiadala o azyl. Svoju žiadosť vzala späť, následne Migračný úrad konanie zastavil a jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2007. K jej vyhosteniu počas nadchádzajúcich dvoch mesiacov nedošlo, teda lehota jej zaistenia plynula márne. Dňa 20.4.2007 požiadala opäť o azyl. Rozhodnutie Migračného úradu v časti neudelenia doplnkovej ochrany bolo Migračnému úradu rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 18.3.2008 zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Opakované rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 28.8.2009. Dňa 10.9.2009 počas ďalšieho zaistenia žalobkyňa požiadala o azyl tretíkrát. Rozhodnutie o tejto žiadosti nadobudlo právoplatnosť 31.12.2009. Poslednýkrát požiadala o azyl dňa 12.1.2010, rozhodnutie o tejto žiadosti nadobudlo právoplatnosť 11.5.2010 a v súčasnosti je predmetom súdneho preskúmania.

Žalobkyňa namietala proti tvrdeniu správnych orgánov a krajského súdu, že opakovane porušovala pravidlá pre pobyt cudzincov na území SR. Poukázala na to, že predložila len jedenkrát lekárske potvrdenie a následne predložila ako pravé falzifikát občianskeho preukazu a cestovného pasu. Na základe jej prvého konania jej bol určený zákaz pobytu na území SR do 11.9.2004. Od tejto doby uplynulo viac ako šesť rokov a toto jej konanie je pre posúdenie jej aktuálnej žiadosti irelevantné. Za jej druhé konanie bola právoplatne odsúdená na podmienenečný trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov. Aj vzhľadom na výšku a podmienenosť trestu je zrejmé, že konanie žalobkyne nebolo obzvlášť nebezpečné. Podľa žalobkyne je nepredstaviteľné, aby takéto jej nerozvážne konanie, odôvodňovalo z pohľadu súdu zásah do práva žalobkyne a jej manžela na rešpektovanie rodinného a súkromného života.

Podľa žalobkyne je rovnako nepravdivé konštatovanie súdu, že dlhodobo porušovala pravidlá pre pobyt cudzincov na území SR. Dňa 30.11.2006 bola zaistená a ako osoba pozbavená osobnej slobody nemohla ovplyvniť neoprávnenosť svojho pobytu na území SR. Príslušné orgány nedokázali v primeranej lehote zabezpečiť realizáciu jej administratívneho vyhostenia z územia SR. Následne požiadala o azyl, ale svoju žiadosť zobrala dňa 28.2.2007 späť a súčasne prejavila vôľu vrátiť sa do krajiny pôvodu. Príslušné orgány však nasledujúce dva mesiace opäť nedokázali realizovať jej administratívne vyhostenie. Napokon požiadala opäť o azyl a od okamihu zaistenia dňa 30.11.2006 sa nachádzala na území SR vlastnou vinou neoprávnené iba 11 dní a to do 29.8.2009 do 9.9.2009.

V ostatnom období bola žalobkyňa žiadateľkou o azyl oprávnenou zdržiavať sa na území SR.

Poukázala tiež na to, že neplatnosť lekárskeho potvrdenia nebola preukázaná a za predloženie falošných dokladov jej bol riadne uložený trest, pričom 11 dní neoprávneného pobytu na území SR nemožno považovať za dlhodobé.

Rozsudok krajského súdu preto považuje za arbitrárny, navyiac ide zo strany súdu o nesprávny právne posúdenú vec. Z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, prečo je žalobkyňa nežiaducou osobou. Jej konanie, za ktoré bola potrestaná nedosahovalo intenzitu závažnejšieho trestného činu a takéto jej konanie na odôvodnenie skutočnosti, že by mala byť nežiaducou osobou, nepostačuje. Poukázala na to, že predtým aj sama prejavila vôľu navrátiť sa do krajiny jej pôvodu, o okamihu uzavretia manželstva sa miestom realizácie jej rodinného života ako aj súkromného života stala Slovenská republika.

Žalobkyňa poukázala na to, že z článku 8 ods. 2 Dohovoru vyplýva, že štátne orgány môžu do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zasiahnuť, zároveň je v ňom presne vymedzené, kedy tak môžu urobiť. Takýto zásah musí byť v súlade so zákonom, musí byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, čo zahŕňa oprávnenosť na základe naliehavej sociálnej potreby a primeranosť sledovaného cieľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Podľa žalobkyne nepostačuje, že zásah bol v súlade so zákonom, nakoľko nebola splnená podmienka nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti ani podmienka legitímneho cieľa.

V súvislosti s podmienkou nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti poukázala na to, že podľa judikatúry ESĽP „nevyhnutnosť v demokratickej spoločnosti“ znamená oprávnené na základe naliehavej sociálnej potreby a primerané sledovanému zákonnému cieľu.

V jej prípade nie je možné tvrdiť, že zásah bol oprávnený na základe naliehavej sociálnej potreby, pretože ak má žalovaný za to, že túto potrebu odôvodňuje spáchanie trestného činu, žalobkyňa poukázala na to, že bola odsúdená na 3 mesiace podmienene. Podľa žalobkyne je zrejmé, že odmietnutie udelenia prvého povolenia na trvalý pobyt v záujme národnej a verejnej bezpečnosti SR v danom prípade nemožno aplikovať. V jej prípade nemožno hovoriť ani o ohrození bezpečnosti SR. Preto zásah do práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života nie je primeraný rozhodnutím sledovaného cieľu.

Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na viaceré rozhodnutia, v ktorých bol zásah do práva podľa čl. 8 Dohovoru neoprávnený napriek tomu, že osoby boli potrestané za výrazne závažnejšie trestné činy ako bol trestný čin spáchaný ňou.

Žalobkyňa napokon vyjadrila presvedčenie, že nebola splnená ani tretia podmienka na takýto zásah, a to je existencia legitímneho cieľa. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté z dôvodu národnej a verejnej bezpečnosti, žalobkyňa s takouto argumentáciou vzhľadom na to, že závažnosť jej konania nedosahuje intenzitu ohrozenia národnej, či verejnej bezpečnosti SR, nesúhlasila.

Pokiaľ by aj súd dospel k záveru, že zásah sledoval jeden z legitímnych cieľov uvedených v článku 8 ods. 2 Dohovoru, podľa žalobkyne nebol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že sa nedopustila žiadneho takého konania, pre ktorý by malo byť do jej práv takýmto spôsobom zasiahnuté.

Poukázala na to, že od 22.11.2008 je manželkou občana SR M. N. T., ktorý má trvalý pobyt na území SR, navyše má na území SR dvoch synov, pričom jeden z nich je občanom SR.

Intenzita zásahu do jej práva a práva jej manžela na rešpektovanie rodinného a súkromného života bola podľa žalobkyne maximalizovaná neudelením povolenia na trvalý pobyt na území SR a jej následným vyhostením z nášho územia. Za nepredstaviteľné označila, aby takéto konanie bolo odôvodňované verejným záujmom na neprípustnosti legalizácia jej pobytu na území SR. Zopakovala, že od svojho zaistenia v novembri 2006 sa nachádzala na území SR neoprávnene iba 11 dní a za svoje nerozvážne konanie bola náležite potrestaná.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. K námietkam žalobkyne uviedol, že žalobkyňa zavádza, ak uvádza, že neplatnosť lekárskeho potvrdenia nebolo nikdy preukázané. Poukázal na to, že žalobkyňa mala na území SR povolený prechodný pobyt na účel podnikania, ktoré jej vydalo Oddelenie cudzineckej polície a pasovej služby Bratislava III. Nakoľko pri podávaní žiadosti o predĺženie obnovenia povolenia na prechodný pobyt predložila lekárske potvrdenie z Oddelenia pre cudzokrajné choroby FN Bratislava, ktoré bolo neplatné (falošné), bolo jej vydané rozhodnutie o zákaze pobytu na území SR na dobu troch rokov od 11.9.2001 do 11.9.2004.

Ďalej bolo žalobkyni dňa 30.11.2006 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR na dobu päť rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, nakoľko svojím konaním naplnila ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov a to tým, že pri kontrole podľa tohto zákona predložila ako pravé falzifikát Občianskeho preukazu č. X., falzifikát cestovného pasu č. X. a falzifikát vodičského preukazu č. X., ktoré boli vystavené na meno L. G. T., nar. X., teda svojím konaním spáchala v zmysle § 352 ods. 1 TZ prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku, úradnej značky alebo ciachu, nakoľko tieto doklady použila ako pravé.

Žiadosť žalobkyne zo dňa 8.12.2008 o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR bola zamietnutá prvostupňovým správnym orgánom podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že žalobkyňa je nežiaducou osobou.

Žalovaný poukázal na to, že spáchanie trestného činu žalobkyňou, za ktorý bola právoplatne odsúdená nemalo priamo súvislosť so zamietnutím žiadosti o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR, malo však za následok to, že žalobkyni bolo vydané rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR Oddelením cudzineckej polície PZ Skalica č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 na dobu päť rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, nakoľko svojim konaním naplnila ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2006.

Žalobkyňa bola po tomto zaradená do Schengenského informačného systému ako nežiaduca osoba.

Tvrdenie žalobkyne, že sa nedopustila opakovane porušenia zákona o pobyte cudzincov je podľa žalovaného klamlivé, keďže žalobkyňa sa dopúšťala opakovane porušenia zákona o pobyte cudzincov za odlišné skutky, ktoré mali za následok uloženie sankcie a to administratívne vyhostenie.

Žalovaný uviedol, že žiadnym spôsobom nebránil a neupieral právo žalobkyne na rodinný a súkromný život, ale v danom prípade považoval manželstvo uzatvorené s občanom SR M. N. T. za plne účelové s cieľom získať pobyt na území SR. Po tom ako bola žalobkyňa umiestnená v ÚPZ pre cudzincov v Medved'ove dňa 2.2.2007 požiadala o azyl, pričom dňa 28.2.2007 písomne prehlásila, že svoju žiadosť berie späť a požiadala o návrat do krajiny pôvodu.

Keďže sa nepodarilo vybaviť návrat do Vietnamu a dozvedela sa o nepriaznivej všeobecnej situácii v krajine opätovne požiadala o azyl. Migračný úrad vo svojom rozhodnutí uviedol, že je zrejmé, že žalobkyňa v tom čase podala žiadosť o azyl účelovo, aby sa vyhla vyhosteniu z územia SR. Migračný úrad teda už dvakrát vydal rozhodnutia, ktorými žalobkyni neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu. Tiež poukázal na to, že žalobkyňa počas svojho pobytu na území SR používala falošné doklady totožnosti, ktoré vydávala za pravé. Až po opakovanom pohovore na Migračnom úrade uviedla svoje skutočné meno.

Tvrdenia žalobkyne, že žalovaný nedokázal riadne využiť lehotu zaistenia a nerealizoval administratívne vyhostenie sú nepravdivé, keďže žalobkyňa účelovo opakovane

žiadala o azyl, aby tým odvrátila hrozbu vyhodenia, ktoré sa napriek všetkej snahe žalobkyne dňa 15.3.2010 uskutočnilo, keď žalobkyňa bola z územia SR cez letisko Viedeň Schwechatt vyhodená.

Žalovaný označil odvolanie žalobkyne za účelové a špekulatívne, keďže žalobkyňa uvádzala nepravdivé a zavádzajúce údaje k totožnosti svojej osoby v predošlých konaniach, počas svojho pobytu na území SR sa opakovane dopúšťala takých konaní, ktoré boli v rozpore so zákonom a mali za následok uloženie sankcie alebo iného opatrenia. Vedome tak ignorovala a porušovala platné zákony na území SR, bola opakovane administratívne vyhodená a opakovane jej nebol udelený azyl.

V Schengenskom priestore je nelegálne a je zaradená v Schengenskom informačnom priestore ako nežiaduca osoba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 5. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom

správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. UHCP—185-4/RHCP-BA-HCP-R-2009 zo dňa 4. mája 2009, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. p.: UHCP-192-20/RHCP-BA-SI-Ž-2008 zo dňa 14.1.2009 o zamietnutí žiadosti žalobkyne o prvé povolenie na trvalý pobyt na území SR podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správnych orgánov, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z administratívneho spisu vyplynulo, že prvostupňový správny orgán dňa 14.1.2009 zamietol žiadosť žalobkyne o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov na tom skutkovom základe, že šetrením bolo zistené, že žalobkyni bol dňa 30.11.2006 Oddelením cudzineckej polície PZ Skalica pod č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 vydané rozhodnutie o jej administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR na dobu 5 rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, nakoľko svojim konaním naplnila ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov tým, že pri kontrole podľa tohto zákona predložila falošný alebo pomenený doklad alebo doklad inej osoby. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2006.

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ďalej vyplynulo, že žalobkyňa si žiadosť podala dňa 8.12.2008 podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, nakoľko dňa 22.11.2008 uzavrela manželstvo so štátnym príslušníkom SR M. N. T., nar. X. s trvalým pobytom na území SR a od 20.4.2007 je v azylovom konaní. Rozhodnutím Migračného úradu jej azyl nebol udelený a žalobkyňa dňa 4.10.2008 podala proti jeho rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom krajský súd do rozhodnutia správneho orgánu právoplatne nerozhodol.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že žalobkyňa podala proti prvostupňovému rozhodnutiu opravný prostriedok, v ktorom namietala, že rozhodnutím správneho orgánu, bol porušený článok 8 Dohovoru vo svetle judikatúry ESĽP, pričom poukázala na rozsudok Mehemi proti Francúzsku (sťažnosť č. 25017/94, kde ESĽP rozhodol, že jeho vyhostenie z Francúzska bolo v rozpore s článkom 8 Dohovoru. Manželka a tri deti pána Mehemiho majú francúzske štátne občianstvo, pán Mehemi bol odsúdený na trest odňatia v trvaní šesť rokov.

Ďalej poukázala na prípad Boultif proti Švajčiarsku (sťažnosť č. 54273/00), kde bol pán Boultif odsúdený na dva roky odňatia slobody a následne mu nebolo v dôsledku tejto skutočnosti predĺžené povolenie na pobyt. ESĽP aj v tomto prípade konštatoval porušenie čl. 8 Dohovoru.

Žalobkyňa namietala, že sa nedopustila obzvlášť závažného trestného činu, za spáchaný skutok jej bol uložený len podmienený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov.

Uzavrela manželstvo so slovenským občanom a chcú žiť nerušeným rodinným životom. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť s tým, aby jej žiadosti bolo vyhovené.

Žalovaný v rozhodnutí, ktorým zamietol odvolanie žalobkyne a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a Správnym poriadkom, preto ho potvrdil. K námietkam žalobkyne uviedol, že s ohľadom na rozsudky ESĽP, na ktoré sa žalobkyňa odvolávala, uvedené rozsudky sa týkajú konkrétnych prípadov, v ktorých súd rozhodoval individuálne v závislosti od špecifik charakteristických pre jednotlivé prípady, preto uvedené rozsudky nemajú vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný preto zastáva názor, že vydaním napadnutého rozhodnutia, nedošlo k porušeniu článku 8 Dohovoru, nakoľko do práva chráneného uvedeným článkom možno v zmysle čl. 8 ods. 2 zasahovať, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti.

Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že žalobkyňa opakovane porušila zákony SR, pretože sa dopustila trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny...v zmysle

§ 352 zákona č.300/2005 Z.z.. Na základe konaní, ktorých sa žalobkyňa dopustila bol jej dvakrát rozhodnutím o administratívnom vyhostení určená zákaz vstupu na územie SR. Napriek určenému zákazu vstupu a vyhosteniu z územia SR zo dňa 11.9.2001, na území SR sa naďalej zdržiavala bez platného cestovného dokladu, víza alebo platného povolenia až do 30.11.2006, kedy bola políciou zadržaná a rozhodnutím č. p.: PPZ-16-7/HCP-NR-CP-AV-2006 vyhostená z územia SR a následne umiestnená v ÚPZ pre cudzincov, kde dňa 2.2.2007 požiadala o azyl, pričom 28.2.2007 písomne prehlásila, že svoju žiadosť berie späť a požiadala o návrat do krajiny pôvodu. Keďže sa návrat nepodarilo vybaviť a dozvedela sa nepriaznivej všeobecnej situácii v krajine pôvodu, opätovne požiadala o udelenie azylu z tých istých dôvodov. Migračný úrad vo svojom rozhodnutí uviedol, že účastník konania v tom čase podal svoju žiadosť o udelenie azylu účelovo, aby sa tak vyhol vyhosteniu z územia SR a legalizoval si tu pobyt. Žalovaný poukázal na to, že Migračný úrad už dvakrát vydal rozhodnutia, ktorými žalobkyni neudelil azyl a neposkytol doplnkovú ochranu. V prvom prípade, keď bolo rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany, žalobkyňa podala voči rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach tak, že rozhodnutie Migračného úradu potvrdil. Tiež bolo zistené, že žalobkyňa počas nelegálneho pobytu na území SR používala falošné doklady totožnosti, ktoré vydávala za pravé a až po opakovanom pohovore na Migračnom úrade uviedla svoje skutočné meno P. N. T., nar. X..

Žalovaný uviedol, že rešpektuje medzinárodné právne akty, ako i Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V danom prípade prvostupňový správny orgán v zmysle § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zamietol žiadosť žalobkyne na trvalý pobyt z dôvodu, že žalobkyňa ako cudzinec je nežiaducou osobou, pričom podľa žalovaného predmetné rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov ako aj Správnym poriadkom, preto napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami prvostupňového správneho orgánu, ktoré si osvojil aj žalovaný a z ktorého vychádzal pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajský súd. Na správnosť týchto zistení odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, pričom považuje

za dôležité zdôrazniť, že žalovaný bol viazaný rozsahom dôvodov a námietok, ktoré uplatnila žalobkyňa v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Žalobkyňa totiž v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu nenamieta skutkové zistenia správneho orgánu, a to najmä čo sa týka zistení správneho orgánu ohľadne existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR Oddelením cudzineckej polície PZ Skalica č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 na dobu päť rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, keď svojim konaním naplnila ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov. Z obsahu spisu vyplynulo, že predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2006.

Pokiaľ teda žiadosť žalobkyne zo dňa 8.12.2008 o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR bola zamietnutá prvostupňovým správnym orgánom podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že žalobkyňa je nežiaducou osobou a následne bola po tomto právoplatnom rozhodnutí správneho orgánu zaradená do Shengenského informačného systému ako nežiaduca osoba, s dôvodmi prvostupňového správneho orgánu, pre ktoré bola žiadosť žalobkyne zamietnutá sa bolo potrebné stotožniť. Námietku žalobkyne uplatnenej v odvolaní, že neboli splnené podmienky pre zásah do práva chráneného článkom 8 ods. 2 Dohovoru a že svojim konaním nemohla dosiahnuť takú intenzitu nebezpečnosti konania pre spoločnosť, aby bol odôvodnený zásah do práva na jej rodinný a súkromný život, odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú, pričom považuje za dôležité uviesť nasledovné.

K zamietnutiu žiadosti o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR nedošlo z dôvodov opakovaného porušovania právnych predpisov (ako tvrdí žalobkyňa) za ktoré bola žalobkyňa aj právoplatne odsúdená na území SR, ale spáchanie trestného činu žalobkyňou a porušovanie predpisov o pobyte cudzincov, malo okrem iného za následok aj vydanie rozhodnutia správnym orgánom, ktorým bola žalobkyňa administratívne vyhostená z územia SR s určením zákazu vstupu na územie SR do 30.11.2011.

Skutočnosť, že žalobkyňa bola za protiprávne konanie právoplatne odsúdená v trestnom konaní nemalo ani podľa odvolacieho súdu priamo súvislosť so zamietnutím žiadosti o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území SR, malo však za následok to,

že žalobkyni bolo vydané rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR Oddelením cudzineckej polície PZ Skalica č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 na dobu päť rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, nakoľko svojim konaním naplnila ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b/ bod 2 zákona o pobyte cudzincov.

Existencia tohto právoplatného rozhodnutia bola potom správne vyhodnotená prvostupňovým správnym orgánom ako skutočnosť, pre ktorú sa stala žalobkyňa nežiaducou osobou a pre ktorú bola jej žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt zamietnutá.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak cudzinec je nežiaducou osobou.

Podľa § 2 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov na účely tohto zákona sa rozumie nežiaducou osobou cudzinec, ktorému bol uložený zákaz vstupu alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia.

V danom prípade po zistení správneho orgánu, že **žalobkyňa ako žiadateľka o prvé povolenie na trvalý pobyt bola rozhodnutím** Oddelenia cudzineckej polície PZ Skalica č. PPZ-16-7/HCP-NR-CP-SI-AV-2006 administratívne vyhostená z územia SR a zároveň jej bol určený zákaz vstupu na územie SR na dobu päť rokov od 30.11.2006 do 30.11.2011, pričom nebolo pochýb, že predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2006, prvostupňový správny orgán v súlade so zákonom zamietol jej žiadosť o prvé povolenie na trvalý pobyt, pričom pri rozhodovaní neprichádzala do úvahy ani správna úvaha správneho orgánu, teda možnosť správneho orgánu prihliadnuť na okolnosti, na ktoré prihliada správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt podľa § 39 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona o pobyte cudzincov, teda, na

a/ verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie,

b) záujmy maloletého dieťaťa cudzinca, osobné a rodinné pomery cudzinca, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,

c) mieru integrácie cudzinca do spoločnosti.

Odvolací súd sa s poukazom na vyššie uvedené stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobkyňa ako nežiaduca osoba nárok na trvalý pobyt na území SR nemá. Podľa odvolacieho súdu nebolo možné vyhodnotiť námietku žalobkyne za dôvodnú, že rozhodnutím žalovaného došlo k zásahu do jej práva na rodinný a skromný život podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto práv totiž nevyplýva nutné právo na vstup či pobyt v krajine, kde býva manžel cudzinca, ako judikoval ESLP vo svojom rozsudku *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému kráľovstvu* zo dňa 28.5.1985, sťažnosť č. 9214/80; 9473/81.

Odvolací súd k tomu dodáva, že takéto právo nie je možné navyiac odvodiť za situácie, keď existujú dôvodné pochybnosti o tom, že rodinný život medzi žalobkyňou a jej manželom má len formálnu povahu, a že k uzavretiu manželstva došlo len s cieľom získať pobyt na území SR.

Zohľadnenie tejto skutočnosti nie je ničím iným, než prihliadnutím k osobným okolnostiam danej osoby a k verejnému záujmu, ako to ESLP požadoval pri určení rozsahu povinnosti štátu umožniť na svojom území pobyt cudzincovi pre jeho príbuzenské väzby s osobou, ktorá už na tomto území býva, vo svojom rozsudku *Gül proti Švajčiarsku* zo dňa 19.2.1996, sťažnosť č. 23218/94. Napokon skutočnosť, že sa právo obsiahnuté v článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzťahuje iba na skutočné rodinné väzby, teda na manželstvo, ktoré je ako zákonné tak „nefiktívne“, bola výslovne potvrdená i v rozsudku *Berrehab proti Holandsku* zo dňa 21.6.1988, sťažnosť č. 10730/84.

Na základe uvedeného je preto možné konštatovať, že ani ľudsko-právnym záväzkom SR tak ako sú zakotvené v Listine základných práv a slobôd a Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd vykladané ESLP neprotirečí zamietnutie žiadosti žalobkyne o udelenie trvalého pobytu, pokiaľ je odôvodnené skutočnosťou, že žalobkyňa je nežiaducou osobou, pričom toto rozhodnutie je konformné s európskym komunitárnym právom, keď výhrada ochrany verejného poriadku známa i priamo z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, kde je použitá okrem iného ako legitímny dôvod obmedzenia slobody pohybu podľa Protokolu č. 4 článku 2 ods. 3 či ako prípustný dôvod vyhostenia cudzinca podľa Protokolu č. 7 článku 1 ods. 2.

Pokiaľ pritom žalobkyňa uvádza, že nič nedokazuje, že by jej prítomnosť na území SR ohrozovala národnú, či verejnú bezpečnosť SR a že jej konanie nedosahovalo intenzitu závažnejšieho trestného činu a takéto jej konanie na odôvodnenie skutočnosti, že by mala byť nežiaducou osobou, nepostačuje, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že je tu plne namieste uplatniť voči cudzincovi túto výhradu za situácie, kedy porušuje verejný poriadok už spôsobom, akým sa snaží povolenie k trvalému pobytu domôcť. Už týmto vyššie popísaným konaním, za ktoré bola potrestaná v trestnom aj administratívnom konaní, rozhodnutia o vyhostení a zákaze vstupu na území SR nerešpektovala, dáva najavo svoju neúctu k verejnému právu Slovenskej republiky.

Podľa odvolacieho súdu intenzita zásahu do práva žalobkyne a jej manžela na rodinný život nebola za daných okolností, aby prevýšila verejný záujem na neprípustnosti legalizácie trvalého pobytu osoby, ktorá v dôsledku konania, ktorého sa dopustila, bola právoplatne z územia SR administratívne vyhostená a tým sa stala nežiaducou osobou pre účely konania v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodne podanú, nakoľko nezistil žiaden zo zákonných namietaných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a ako taký ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyňi, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 5. apríla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová